

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Skirö socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren,
Ludvigsberg, Alsheda.

Strömkarlen. (Sägen.)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

I Salje i Skirö socken har strömkarlen spelat, och det var en som var där och lärde sig av honom.

Så var han vid ett dansnöje, spelmannen, och skulle spela det där stycket. -- Den sista reprisen skulle de aldrig spela, när de var ibland folk, för då började möblerna att dansa. -- Men när han kom till sista rēprisen, så kunde han inte låta bli, och då började sängar och alltihop att dansa.

Så var det en, som visste om det där, han sprang fram och rev håll i ansiktet på spelmannen. så det kom blod.

Då stannade alltsammans.

1845

18

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
Alsheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Lyktgubbar. (Sägen.)

Det var på den tiden, när meddelaren var i sitt föräldrahem i Stenbergas. Varje höst, när det började bli mörkt, kom alltid ett lyse och gick från ett bestämt håll som om det kommit långt bortifrån och gick förbi torpet (meddelarens föräldrahem).

Fadern brukade säga: "Nu kommer lyktgubben." Det såg ut som om det varit en person som gått och burit en lykta.

Torparna brukade säga till varandra: "Såg du lyktgubben i går kväll?" - "Ja, han gick över Lussa", brukade svaret bli.

Varje år så länge meddelaren mindes, förekom det att detta lyse syntes någon gång.

Lussa var en stor äng. Kring torpet ifråga var skogs-
mark.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Nye socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren,
Alsheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Knekten, som hade ont av maran. (Sägen.)

Det var en grenadier, som hette Frid och bodde i Fälltorpet under Strömsberg i Nye socken. Han kallades Spökeknekten, och torpet, där han bodde, kallades Röva.

När han tjänade dräng i Stora Sjögle i Skirö socken, hade han mycket ont av maran. Han hörde när maran kom och gick in till honom. Det satte efter honom, så att han fick ligga och hålla sig fast, det slet honom i håret och drog av honom täcket.

Frid hade en pistol laddad. När det satte efter honom, sköt han.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Vetlanda socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
Alesheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Vetlandabon, som fick rida från Stockholm.(Sägen.)

En gubbe från Vetlanda, som hette Lundberg, hade varit
i Stockholm med oxar. Det var julafton.

Då träffade han en som sade:"Jag ska dit, då kan du få
rida med mig."

När de ridit länge, så kände gubben att foten stötte
emot något. Då frågade han,vad det var.

"Det är Vetlanda kyrkspira", blev svaret.

"Då skall jag be att få stiga av", sade Lundberg.

Då var det så dags, så de tände ljusen i kyrkan.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
Alsheda.

Jägaren, som lånade bössan till skogsrådet och fick jaktlycka.
(Sägen.)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Den, som stod i gott förhållande till skogsrå, kunde få
skjuta mycket vilt.

Det var en, som hette Per Jansson i Störarp i Stenbergas
socken. Han skulle gå och skjuta orrar en söndagsmorgon. Då mötte
han ett fint fruntimmer. Hon sade: " Om du vill låna mej bössan
en liten stund, så ska jag hjälpa dig, så att du får skjuta orrar."

När han sen kom dit han skulle, så var det orrar i vart
träd.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare N.L.Ståhlgren, Alsheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När tomtarna buro säd. (Sägen.)

När meddelaren var barn och var i sitt föräldrahem,

i Ormliden, under Salshult, Stenbergas socken, hörde de där, hur

"de" öppnade förstugudörren och gick oppför trappan och hur "de" satte ifrån sig säckar vid sädeskaren, så det dånade. Hela hösten gick "de" där och bar säd, och dörren öppnades och stängdes.

Meddelarens mor sa' ibland till sin man: "Du får lov se efter, vad det är. Då bär väl bort säden."

"Det är ingen som gör oss någon skada", sade mannen.

Ingenting förändrades under tiden i sädeskaren.

De gamla hade för sig, att det som tomtarna bar, var detsamma som fanns där förut. Det bara skulle bli mer drygsl med det (det varade längre).

Meddelarens far var inte rädd, när de hörde det ovan - nämnda.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren,
Alsheda.

Mannen, som mätte och vägde och i evighet fick vandra omkring.
(Sägen.)

Det var i meddelarens ungdom. Det var en gubbe, som hette

Pihl i Hasselås, Stenbergas socken. Han flängde bark och sålde. Så
var det vid ett tillfälle, meddelaren fick i uppdrag att mäta den
bark, Pihl skulle lämna.

Innan han började mäta, sade gubben till meddelaren:

"Du må tro, att det är ett viktigt göra att mäta och väga. Det
var i min barndom två grannar. Så dog den ene. Så var den andre
ute och gick en gång, men han visste inte att grannen var död.

Då mötte han den döde grannen. Denne hade en träskäp-
pa på huvudet och en bessman i ena örat. Och han sade: "Nu får
jag gå med detta i evighet, för att jag mätte och vägde orätt."

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
LUNDS UNIVERSITETSA.
FOLKMINNESARKIV

Sjöjungfrun, som åkte på ett barkstycke.(Sägen.)

De skulle ut på sjön, meddelarens farfar och far.

och fiska. Meddelarens far var då pojke.

Det var en natt, och det var så klart och fint väder.

När de kom ut på sjön, kom en fin jungfru och åkte

på en tallbark, som flöt på vattnet.

"Ser du en sådan liten en, som kommer åkande", sade
pojken far.

"Vad är det för en?" undrade pojken.

"Det är sjöjungfrun," svarade fadern.

Det lyckades så väl med fisket.

"Jag står i gunst hos henne. Jag nickar åt henne, när
hon kommer och far förbi", sade pojken far.

Det är klart, att det har varit något, allt kan inte
vara inbillning.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagner.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukare N.L.Ståhlgren.
Alsheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Tattar-Axel.

Tattaren Axel blev en gång ordrad av majoren på
Salshult, att han skulle skära (kastlera) en tjur på Ekholm.

När Axel kom, sa' inspektoren: "Vi får väl lov
skaffa folk."

Tjuren var bunden med dubbla kedjor, men när de
då kom ut i ladugården, hade han slitit sönder dem och var lös.

Han gick in mellan kreatursraderna och bort till en
vägg. Axel gick efter honom dit.

Han sa': "Mulle, du ska inte va så ond."

Så strök han tjuren på ryggen. Och så kastlerade
han den.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
Alsheda.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Fallandesjuka.

När meddelaren var barn, hade han fallandesjuka.

Han hade fallit några gånger.

Modern slet av honom alla de kläder som han hade

närmast kroppen och brände dem. Så stack hon hål på sitt finger

och droppade blod på askan. Sen tog hon av denna aska och så höll

hon sin vigselring för barnets mun och så lät hon aska falla genom
ringen och in i barnets mun.

Barnet blev botat.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Stenbergas socken. Meddelare Lantbrukaren N.L.Ståhlgren.
Alsheda.

Ordspråk.

Lika fåglar leka bäst.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Anmärkning. Meddelaren hade hört detta ordspråk av sin mor.

Sm. östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Alsheda socken. Meddelare N.L.Ståhlgren, Ludvigsberg,
Alsheda.

Nättja.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När meddelaren var ung, brukade de nättja, när de skulle fånga fisk.

De lade ut ett nät. Sen rodde de ini, och så strydde (stötte) de med en strystång, en stång, sex alnar lång med en kula i ändan, så att det var som en orkan gått fram.

Det var för att skrämma fisken in i nätet.